

Predikan på 3:e söndagen efter Trettondedagen, 110123, Mariakyrkan, 3 årg

Läsningar:

GT 2 Kungaboken 5:1-4, 9-15

Epistel 2 Korinthierbrevet 1:3-7

Evangelium: Johannesevangeliet 4:46-54

Ibland tror jag att vi gör det för svårt för oss som kristna. Vi vill så gärna bygga vår tro på något storslaget, något som skulle bli uppmärksammat av alla i vår omgivning. Det hade väl varit bra om ett synligt, maffigt mirakel, i stil med flera av dem som vi läser om i Bibeln, hade hänt här i vår närhet! Så att vi skulle få lättare att tro. Så att andra skulle kunna se hur stort, fantastiskt och underbart det är att få tro på Gud. Så att andra inte hånar eller misstror oss, utan med öppna armar tar emot det vi vill ge dem.

För som kristna blir vi då och då pressade på att bevisa vår tro. Vi upplevs av somliga som naiva önsketänkare eller som personer som tror på sagor, en möjligen något mer sofistikerad variant av tron på tomtar och troll. Visst vill vi så gärna visa att allt det där är fullkomligt fel. Vi letar efter hållbara bevis och belägg för att det vi tror är sant. Det är visserligen nyttigt, både för oss själva och för andra att göra det - för det är klart att vår tro måste grunda sig på något konkret och verkligt om den ska vara sann - men ofta gör vi det så svårt för oss själva i vårt letande. För vi faller i fällan att leta efter "bevisen" och grunden att bygga vår tro på, på *fel* ställe. Vi faller i samma fälla som alla de som inte vill tro nåt speciellt eller alla de som tror att Gud är påhittad. Vi letar efter det maffiga och storslagna. Men de sanna bevisen och beläggen för att Jesus är på riktigt här och nu, är inte stora och kraftiga under, som mer liknar trolleri än något sant mänskligt och meningsfullt. Det stora med den kristna tron på livets makt i alla lägen, är mycket *närmre* och *enklare* än så.

Varför letar vi då efter något svårt och stort, när grunden för vår tro är något enkelt och i mångas ögon ganska oansenligt?

Var och en av oss skulle säkert kunna berätta om gånger i våra liv när människor, som förstått att vi är kristna, talar om hur svårt och obegripligt och gammalmodigt de tycker att det här med kyrkan, gudstjänst och bibelläsning är. Men är detta egentligen inte lite konstigt om vi ser till vad vi är med om när vi är kristna? På många sätt är det så enkelt, förstäeligt och up-to-date det bara kan bli.

Det är en vanlig liten kyrka i en vanlig svensk stad. Det är lite enkelt vatten i dopet. Det är vanliga ord i en tjock bok. Det är en vanlig präst som predikar. Det är en femtilapp i kollekten. Det är ett enda enkelt ord, en tanke, ett korstecken, en sång eller en suck i bön. Det är ett vänligt handslag som sprider Guds fred mellan människor. Det är bröd och vin. I allt detta väldigt vanliga och enkla möter vi den helige, allmäktige och suveräne Guden. I detta vanliga och enkla får vi gåvan av att få kalla oss kristna. I detta vanliga och enkla får vi förlåtelse från synden och räddning från död till liv.

Visst hade människor kommit i massor om det varit enormt, kolossalt och svårtillgängligt, men det är inte i de storslagna "bevisen" den sanna tron kan börja. Fascinationen för det oförklarliga och märkliga stannar oftast just vid fascination, om vi inte redan *förut* lärt oss att lita på den levande Herren Jesus. Det är *här*, i den enkla och ofullkomliga mässan, det börjar. *Här* kan vi se hur Gud verkar i, och genom, oss och vår värld.

Det är så *enkelt* att det blir provocerande, både för oss och för de runt omkring oss som inte vill tro. Precis lika provocerande som det blir för överbefälhavaren Naaman i GT-läsningen, som när han får höra hur simpelt och omärkvärdigt det som profeten Elisha uppmanar honom till är, blir så upprörd att han näst intill struntar i alltihopa. Men varför ska vi göra det så svårt för oss som kristna? Naamans följeslagare har något mycket viktigt att säga till oss som letar efter grunden för vår tro i det svåra och storslagna. De säger:

Fader, om det hade varit något svårt profeten begärt av dig, nog hade du gjort det då? Desto större anledning när han bara vill att du ska bada dig för att bli renad?

I det enkla och oansenliga för Gud för kampen mot ondskan i världen. Kampen mot sjukdom, som i vår läsning ur gamla testamentet. Kampen mot lidandet, som i vår läsning ur Nya Testamentets brev. Kampen mot döden, som i vår läsning ur evangelierna. Kampen förs inte över våra huvuden. Guds kamp mot det onda i världen förs i enkla, vanliga och vardagliga mänskliga liv. För den gäller ju *oss*.

Om ni inte får se tecken och under, så tror ni inte, säger Jesus. Tro är fantastiskt svårt, precis lika svårt som att besegra döden och göra ett barn friskt, och samtidigt så enastående lätt som att lita på en riktig och verklig person, Jesus, som delar våra erfarenheter av att vara människa. Mannen i kunglig tjänst, som i vårt evangelium vädjar för sin dödssjuka son, han får inte se några trolleriaktiga under från Jesus. Han får några *enkla* ord. Mannen har ingen mobiltelefon för att kunna verifiera om det Jesus säger verkligen är sanning. Att det är sant får han inte reda på förrän efteråt. Men mannen väljer den *enkla* vägen. Han litar på att orden han fått höra är sanna. **Så vanligt! Så enkelt! Så helt oändligt gudomligt!**

Några *enkla* ord ur Jesu mun är helt och konkret på liv och död. Så är det också här och nu! Det finns större och finare platser, större och häftigare evenemang än en gudstjänst i Mariakyrkan. Det finns roligare och häftigare saker att göra än att leva kristen tro i sin vardag. Men kristen tro *finns* i vardagen. Kristen tro *levs* av människor som är vanliga konfirmander, *levs* av människor med vanliga jobb, med vanliga glädjemen, med vanliga familjer och vänner, med vanliga problem, med vanliga förmågor, med vanliga sjukdomar och vanliga sorger. *Här* sker de *verkliga* och *stora* undren. De som är på liv och död. Det är inte under som blir särskilt omtalade och uppmärksammade i medias ögon, eftersom de inte är trolleri, utan handlar om vanliga människor, vars liv förändras, förvandlas och fylls med mening. Liv som *våra*.

Det största undret är hur människor som vi får uppleva, precis som Naaman, att våra böner får svar.

Det allra största undret är hur vi, i det allra svartaste mörker och smärta, det som vårt liv ger oss allt för mycket av, kan finna en hand att hålla i, en psaltarpsalm att läsa, en tröst som hjälper mig att bära lidandet, och ett hopp för framtiden som består.

Aposteln Paulus skriver till oss:

Han tröstar oss i alla våra svårigheter, så att vi med den tröst vi själva får av Gud kan trösta var och en som har det svårt. Ty liksom vi har fått en riklig del av Kristi lidanden får vi också riklig tröst genom Kristus.

Se på den kristna kyrkans historia: Hur många små, svaga, lidande, sjuka och vanliga människor är det inte, som tack vare trons kraft från Jesus påverkat, upprättat, tröstat, helat, förlåtit och spridit hopp om evigt liv till så oändligt många andra? Vem är det t.ex. i vår GT-läsning idag som är den mest andligt klarsynta av alla personer som nämns där. Inte är det den maktfullkomlige Naaman, utan vem är det? Jo, det är en liten flicka, som precis som så många andra barn i världen, förr och nu, fått bära lidandet av krig och elände. Denna lilla flicka, brutalt skild från sitt hem och sina föräldrar, är den som öppnar Guds vägar i sin omgivning. Det är inga trollerikonster. Det är inga explosioner, ingen rockkonsert, inga fantastiska evenemang. Det är bara orden: *Om min husbonde bara kunde komma till profeten i Samaria! Då skulle han bli botad från sin spetälska. Så vanligt! Så enkelt! Så helt oändligt gudomligt!*

En av den kristna kyrkans allra största kyrkolärare är ingen stor och mäktig man, utan en ung kvinna, känd under namnet Thérèse av Jesusbarnet. Hon var karmeliternunna och dog i tuberkulos, endast 24 år gammal, år 1897 i den franska staden Lisieux. Hon levde sitt korta liv utan märkliga händelser. Hon ville lära ut en helighet utan märkliga stordåd, ”den lilla vägen”. Hon skriver:

"Kärlek visar sig i gärningar, så hur ska jag visa min kärlek? Stora gärningar är förbjudna för mig. Det enda sättet jag kan visa min kärlek är genom att sprida blommor och dessa blommor är varje litet offer, varje blick och ord, och att göra de minsta sakerna för kärleken."

Och på ett annat ställe skriver hon:

"Ibland när jag läser andliga traktater, där perfektionen visar sig med tusen hinder och en hel legion av illusioner runtomkring den, blir mitt stackars lilla sinne uttröttat. Så stänger jag den lärda boken, som lämnat mitt huvud splittrat och mitt hjärta uttorkat, och tar tag i den Heliga Skriften. Då verkar allting ljusst, ett enda ord öppnar upp oändliga horisonter för min själ och perfektionen verkar enkel. Jag ser att det räcker att inse sin intighet och ge sig själv helt, som ett barn, i den gode Gudens armar. Jag gläder mig åt att vara liten och lämnar de fina böckerna som jag inte kan förstå åt stora själar och förstånd, eftersom 'endast barn, och de som är som dem, blir insläppta till den himmelska måltiden.'"

Vi behöver inte göra det så svårt för oss som kristna. Den starka grunden att bygga sin tro på är det som händer runt omkring oss, bland vanliga människor, som vi, i Jesu namn. Det är där vi ska leta! För där är den levande Jesus! Där är undret! **Så vanligt! Så enkelt! Så helt oändligt gudomligt!**

Ära vare Fadern och Sonen och den helige Ande. Såsom det var av begynnelsen, nu är och skall vara från evighet till evighet. Amen.